

островъ, Цариградъ, по Рождество Христово, 1866
лѣто.

Кога говоримъ, гдѣто си запирамы съвсѣмъ
гласа и се свършва мысль-та, тамъ се гужда точка;
а гдѣто раздѣлямы приставены прѣдложенія, безъ да
ся свърше мысль-та, тамъ се гужда запятая, а
между членове-тѣ на періода се гужда или двоеточіе,
ако е половина-та му, или точка съ запятаѣж
между други-тѣ членове, ако сж много распростра-
нены. Запятая-та раздѣля еще два подлога, или по-
вече, два прилога, двѣ сказуемы, или опрѣдѣленія,
тжй сжщо се полага предъ *а*, *ни*, *и* или, ако е то
за изясненіе. Двоеточіе-то се употрѣблява и предъ
исчисленіе. Вопросителна-та се употрѣблява подиръ
пытаніе-то, удавителна-та подиръ удивленіе, чър-
та-та въ разговоръ, скобки-тѣ или вмѣстителна-та
се полага отъ двѣ-тѣ страны на вмѣтнжто прѣдло-
женіе или изясненіе, вносны-тѣ кукички отъ двѣ-тѣ
страны на внесены чужды думы; н. п. Вчера приехъ
письмо-то Ви и сичко разумѣхъ. О! каква радость! Си-
чкитѣ благославяхъ и думахъ. „Богъ да ги поживи!“
а ные, ваши искрени пріатели, помыслете, колко Вы
ублажавахмы! Живейте прочее Вые и Невѣста-та
Ви, до гдѣ устарѣете и побѣлѣете.